

nyitó oldal
 impresszum
 beküldési feltételek
 kapcsolat
 vendégkönyv

TARTALOM

1. oldal
 próza, versek

Baranyi Ferenc: Remény
 Csepeli Szabó Béla: A föld fia
 Kaskötő István: Én, Nosztradamusz

2. oldal
 próza, versek

A. Turi Zsuzsa: Szakítás
 benczes s. gábor: madarak köszöntése
 Bodó Csiba Gizella: Tanulni fáktól
 Bokros Márta: Meglepő
 Debreczeny György:
 vizes rongy a lefolyóban
 Fetykó Judit: időhatár
 Hajnal Éva: térdel az este
 Jóna Dávid: Balassi
 Kajuk Gyula: Ködben
 Kamarás Klára: Hittem
 Kolev András: Fulladás
 Kovács Gabriella:
 Talán vers, talán nem...
 Kő-Szabó Imre: Egy találkozás képei
 Köves József: Korhelyleves szonett
 Lelkes Miklós: Az első versek...
 M. Laurens: Egy meg nem értett...
 Márkus László: faltól falig
 Nagy Antal Róbert:
 Csak kicsi gyertyaláng
 Nyakó Attila: Pókeposz
 Péter Erika: Cérnaszálon
 Pethes Mária: Örökkön örökké
 Rada Gyula: Hazahúzó
 Ricza István: Kandallód tüze mellett
 Soós József: Itt élek
 Szegő Judit: Szólnék hozzád
 Szeicz János: Emlékkergető
 Thamássy Nagy Géza: Míg intesz
 Tiszai P. Imre: Játszó-tér
 Verasztó Antal: A fától falig erdőben
 Vercsek Györgyi: Ölelés

3. oldal
 műhely

Ferenczfai János
 rovata

4. oldal
 klasszikusaink

Ady Endre
 versei

Baranyi Ferenc
 Remény

Mert éltem én oly korban is e földön,
 mikor a bűnös büntudatot érzett,
 a bunkó meg szégyenlősen leszegte
 üres fejét – rossz volt hülyének lenni.
 Ma szinte sikk. S nehéz bármit remélnem.
 Azt még talán, hogy késő unokáink
 arra ébrednek egyszer, hogy javakból
 nemcsak pénzzel szerezhetőkre vágynak,
 hanem szívekbe vermelt ősi kincsre,
 melytől ködös korszakokkal korábban
 két lábra állt a fáról földre pottyant
 bozontos emlős, majd előre lépett.

S emberré válni újra kedvük támad.

Kaskötő István
 Én, Nosztradamusz

The party is over, vége a dáridónak!
 Már felszáradt a vér a Vérmezőn,
 sárgán virít a csörgő csonthalom,
 kilótt rakéták, rozsdás csövére szállt
 a tépett szárnyú, fáradt unalom.
 Szél se rezzen, se fény se árnyék,
 üvölt a csend, leszállt az éj,
 – ellopták a Napot a spekulánsok –

Death Valley mélyén nyüszít,
 a bárgyú hívó, a kétkedő, a jó,
 a vétkes, s mind, aki még maradt.
 Remény sincs már, az is halott.

KÖNYVAJÁNLÓ

A
 MERCATOR STÚDIO
 kiadásában megjelent
 e-könyvek innen is nyithatók

Bittner János: Rohanj!
 Fetykó Judit: A kapun túl
 Fetykó Judit: Ablakvitéz
 Fetykó Judit: Epreskert
 G. Ferenczy Hanna:
 A kereszt árnyékában
 G. Ferenczy Hanna:
 Túl a netovábbon
 Kamarás Klára: Álmodok útján
 Kamarás Klára: Letenyei fák
 Sárközi László: Csikágó
 Sárközi László: Hellén szerenád
 Pápay Aranka: Örvények felett

A MEK-ről letölthető művek

Albert Lőrincz Márton: Törtarany.
 Albert Lőrincz Márton: Kronosz kövei
 Bodó Csiba Gizella: Válogatott versek
 Bodó Csiba Gizella: Hoztam olajját.
 Fetykó Judit: Az úton
 Fetykó Judit: Hársfanyereg
 Fetykó Judit: Sarokház
 Fetykó Judit: Magánosok klubja
 Kamarás Klára: Anica
 Kamarás Klára: Arcok a múltból
 Kamarás Klára: Álmodok asszonya
 Kamarás Klára: Derült égből...
 Kamarás Klára: Mária lányai
 Kamarás Klára: Miből lesz a cserebogár
 Kamarás Klára: Napraforgók
 Kamarás Klára: Orchideák
 Kamarás Klára: Pepita füzetek
 Kő-Szabó Imre: 85 mini történet
 Kő-Szabó Imre:
 Hétköznapi "csodás" történetek
 Kő-Szabó Imre: Életfotók betűkkel írva
 Kő-Szabó Imre:
 P. Horkai Feri kocsmája
 Lelkes Miklós:
 Én már a nyárba vágyom át...
 Nógrádi Gábor: Itt éltünk és haltunk
 Ódor György: Magaddal szemben
 Péter Erika: Túlhordott ölelés
 Végh Sándor: A csend hangjai

Munkatársaink Honlapjai

Bodó Csiba Gizella
 Csepeli Szabó Béla
 Kamarás Klára
 Kaskötő István
 Ketykó István
 Köves József
 Nógrádi Gábor
 Pápay Aranka

Mouquet
Flute sonata

Ez az utolsó éjszaka, a nagy sötét,
mert a függöny végleg lehullt...
Nem lesz holnap, és nem lesz hajnal,
nem lesz több pirkadat.

– s a Mester?
'vannak még hibák'– legyint
s elmegy horgászni.

Csepeli Szabó Béla

A föld fia

Állok a világ peremén,
töröm Grönland jegét,
s mosom, mint toprongyos legény,
hajók fedélzetét...

Kipróbálom erőimet
mint cet- és gyöngyhalász,
pytonként ölel a hideg,
s perzsel a sárgaláz.

Verem a vasat Csepelen,
mint füstölgő kovács,
s függök villogó szegeken,
mint hajdanán az Ács.

Valami űzött s egyre űz
új s új célok fele,
magasra csapok, mint a tűz,
s futok völgyekbe le, -

sok-sok keserves éven át,
mint merengő diák,
tanultam bonctant, fizikát
és geometriát,

egyszerre vagyok orvos és
felszisszenő beteg,
dobál dübörgő vízesés
és dühödt fergeteg, -

máló könyvekhez visz a hit
száraz pusztákon át
keresem Babel romjait,
lét és nem-lét okát:

a célt, a célt, mindig a célt
akarom látni, jaj,
s elém magasul száz "miért?"
roppant falaival.

mert látom már, hogy semmi más,
e küzdelem a cél,
mely mindig új mélységbe ás
a küzdő emberért-

s a küzdő, tiszta emberért
dalolni kezdek én,
telezúgva a hűvös éjt
hazám fedélzetén,

éj s nappalok hulláma ver,
homály és napsugár,
s szívem udvarán táncra kel
az élet és halál, -

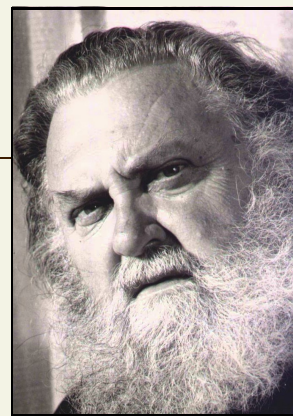
mint pattogó kis rozsszemek,
nagy, parázsló szitán,
úgy szálltok-hulltok emberek
éneke ritmusán,

ó, szép, de zord is ez a tánc,
a sápadt hold körül:
a föld homloka csupa ránc,
árnyékunk rávetül,

gond és öröm dobál, emel,
tengerek habja mos,
az életért leszek ha kell
első úrhajós!-

Mert engem is kísértenek
a fátylas csillagok,
de emberek, én, emberek
a föld fia vagyok!

A föld, e zúzott homlokú
kis föld az én anyám:
ne ölje többé háború!
őerte zúg a szám,

Hosszú beretva-éleken
meztláb járok én,
szikrázik szívem és eszem,
konok vagyok s kemény.

Látni akarom Dél eget,
ölelni lányait,
érezni mások életét,
kínját és vágyait,

tudni akarom mennyit ér
e tántorgó világ?
Parazsat szítok, mint a szél,
suhogok mint az ág:

vergődő móló vagyok és
nagy, nyugtalan folyó,
szíveken csírázó vetés,
morajló Földgolyó,

Itt!
Ahol íme, kőkemény
bakancsunk csupa sár,
hogy el ne essünk a Remény,
a tér kapuinál!...

őerte vívom harcaim,
konok kovács-legény,
érte táncolnak lábaim
a sarktájak jegén,

őerte emelek kaszát
és tollat, hogyha kell,-
betöröm az ég ablakát
s szállok a Marsba fel, -

de itt dől el, hogy szellemem,
győz vagy halálba dönt:
fél percre sem feledhetem .
hogy éltetőm: a föld!

Csak ő, a föld, hol lelkemet
tűz és hamu veri,
itt kell mielőbb, emberek
rendet teremteni! -

a vendég

Uitz Béla
festőművész

vendégkönyv

következő oldal >

Kamarás Klára
Hittem

Hittem istenben,
hittem hazában,
örök életben,
feltámadásban...

Hittem anyámnak,
tanárnak, papnak...
Nem úgy akarták,
mégis becsaptak.

Higgyen az ember?
Hisz is avégett,
ne hordjon vállán
felelősséget...

Mindenek túlján,
hittem magamban.
Nagy hitem árán
nagy pofont kaptam!

Elmúlt az élet,
nem maradt semmi,
csak az, hogy végül
el kell majd menni.

Nem hiszek én már,
legfeljebb abban,
csak porszem vagyok
egy nagy kalapban.

M. Laurens
EGY MEG NEM ÉRTETT KÖLTŐ VERSE

kín-vers-paródia mazochistáknak

A dögletes lét fojtogat
az egyedi eredetiségem
vasökölrel arcomba lüktet
fejembe kopaszra rágott
lila bugájú haját ültet
gondolat helyett dudva:
szépen burjánzik a nihil!
a Kossuth-díjról semmi hír
másoktól kifújt levegőt veszek
- azt is ingyen s nem fizetek -
eredeti gondolatot csak néha
úgysem ért meg senki
magamat meg ugye minék...
egy magamfajta zseninek

Fövényi Sándor
Ne írj

Ha nyom nélkül tűnsz el,
olyan mintha nem is lettél volna,
rombolj hát hegyet, terelj folyót,
csak verset ne írj.
Mázold vászonra álmod,
táncolj, lebbenjen a fátyol,
dühöd verd dobokra,
csak verset ne írj.
Gyötörd szoborra
a márványtömböt,
énekelj, hátha életre kel,
csak verset ne írj.
És ha vádol az üres papír,
gyűrd össze, gyűjtsd meg,
hajtogass belőle hajót,
csak verset , csak verset ne írj.

Márkus László verse a Kalákának
faltól falig

egymásba fonódó látomások kusza labirintusában
tétován bolyong elméd
teóriáid visszhangtalanul verődnek vissza
nincs szenzor mi felfoghatná e jeleket
hasztalan kiáltoz lelked
tested börtönében tétován rója útját
faltól falig
álmaid feneketlen kútba estek
mélyéről idegen karakter emeli karját feléd
nem hallod mit mond pedig hozzád fohászkodik
lila robbanás vet hurkot a téridőn
atomjaira bontva mindent mit magadénak vallhatsz
emlékeid szövetéből kilúgozza a színeket
idegdúcaid piszkosszürke pára blokkolja
kevés a térerő
az impulzusok csak vánszorognak
a percek tócsaként toporognak körötten
ujjad belemártva határozottan keserű könnyűzük van
végre észbe kapsz
szövegtöredékekből ácsolt létrán
napfényre vezeted a kútlakót
nézed
egyre nézed
s lassan felfedezed benne eltemetett ifjúságodat

Pécs, 2018. 10. 18.

pondrók között fetrengni?
jobb lesz helyette
"magam-ismert"
híres költőnek lenni:
végül is az se semmi!

Utószó:
A véletlen előforduló rímeikért,
utólag is elnézést kérek,
nekem ez épp elég méreg!

Hajnal Éva
térdel az este

távoli réten térdel az este
szórakozottan égre meredve
nézi a felhőt elheveredve
úszik az égen ring pityeregve

csipke az erdő reszket a kedve
libben a szoknya lépkedek én is
látom a felhőt bámulom éppen
kézben a kéz s már úszom az égben

alkonyodásom nézi az ég is
úszik a vágyam hűs ligetekkel
mozdul a libben kénye a kedve
tánca a felhőn jár pityeregve

úszik a nézi
térdel a kedve
libben a lépked
ringat az este

Kolev András
Fulladás

Az ajkaink közt minden szó elégett,
nyelvünk hegyén a csendek fénye hűl.
Magunkba fojtunk számtalan miértet,
s van, mit felejtünk észrevétlenül.

De könnyeink rideg kövekre hullnak,
és bánatunk, mint ázott rongydarab,
mit gyűrögetnek görcsös, görbe ujjak,
melyek nyomán megint csak folt marad.

S elindulunk, miként ha itt maradnánk,
óráink mérve veszünk perceket,
mosolyt csalunk, s míg ráncok árnya fagy ránk,
minket megöl, mi bennünk megrekedt.

Rada Gyula
Hazahúzó

Karinboz

Oh Istenem! Miként tévedtél
ide a belga szép mezőkről
e balga birkaelgelőkre,
félelmek erdejébe, hazug, acsar
farkasok közé e rongy világba,
hol a méh, a bölcső, a fogantatás
maga a halál, korai tél, s már
mindenki valaki más...
..s még itt a nyakunkon
e karthágói nyár,
az összes elferdült hústorony,
a gőg, e megborult lovaggal,
a rég halott Dulcineával,
hol se ló, se Sancho...

2018.

Fetykó Judit
időhatár

ma éjjel még a digitális órák is lüktetnek,
mintha a csend hangot adna e néma mutatóknak,
éjfél, időhatár, az örökös múlás és kezdet,
a „történhet még”, míg el nem fut feléig a holnap...

Lelkes Miklós
Az első versek őseember-torokból...

Az első versek őseember-torokból
ha fel-feltörtek olykor, az is lehet,
bár hangok voltak csak, csupasz magukban
túlszárnyalhattak mai verseket.

Ha fájdalom volt bennük primitíven,
csak érzés volt, szívütő fájdalom,
s ha érzés jött örömként nagyon mélyből,
az is költői lélekkincs vagyon.

A gondolat, igaz, számomra Isten,
de az érzés titkát is kutatom,
és meg-megdöbbszent együttes világuk
sorsa e földi, vaksi csillagon.

Sok a mímelt vers a tanult világban.
Verset íratnak nem szép érdekek.
Van úgy, hogy ügyes verset ír a szolgál,
de látom: műve csak céda celeb.

Őseember-költő hangokat teremtett,
de nem tudott akkor hazudni még -
ellenségét bunkója fejbe verte,
s üvöltő hang-dalt hallott fent az ég.

Érzésekhez másmilyen gondolat kell,
- jól érti ezt hiába-életem -
és e másmilyen gondolathoz fegyver,
mert enélkül győz az embertelen.

benczes s. gábor
madarak köszöntése

figyeld a madarakat
csőrükben aranyrögök
karmaik közt az éjszaka
szétmarcangolt teste
szárnyukon szél dalol
szárnyukon prizmák fényei

már énekelnek
akkordjaik felfelé ívelnek
ahol a remény van
a kegyelem

átszelik
az idő ciklusos hullám-íveit
elrepülnek a gyászoló menetek felett
az égre fordult arcok és kezek
süppedő utak felett

ha meglátom őket
mindig hangosan köszönök nekik
és várom
hogy visszahozzák
elvesztett kincseimet

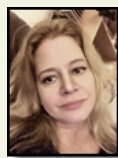

Péter Erika
Cérnaszálon

Decemberben
angyal szárnyak
borítják el az eget,
s míg trónusokon
alszanak az istenek,
aranypapírokba pólyált
fegyvereket rejt az ág.

A karácsonyfán
törékeny kis üveggömbként
lóg a felakasztott holnap,

A becsület? Nagyon összetett érzés -
és megküzd érte tiszta gondolat.
Ki parancsát nem érzi önmagában,
az, ha teheti, hazát is elad.

A. Turi Zsuzsa
Szakítás

Kávészó-faasztal-lámpa
Szemedben-szememben-lándzsa
Teagóz-suttogás-átok
Elnyomott-legyőzött-álmok
Fapadok-pincérek-émlék
Szétzúzott-kifacsart-egység
Szavaid-szavaim-szúrnak
Árnyékok-hosszúra-nyúlnak
Átadok-aláírsz-vádolsz
Vádollak-gyászollak-gyászolsz.
Tányérok-kabátok-ablak
Kapaszkodsz-elengedsz-hagylak.
Ismerős-gerincív-vége
Idegen-magányban-béke.
Elnyomott-szabadult-kínok
Szerettél-szeretlek-sírok.

Nagy Antal Róbert
Csak kicsi gyertyaláng

árva percek karácsonyát harangba önti benned az idő
s csak zúg és kong s csak zúg és kong benned az emlékezés
ragyogó rongyok aranyból szemét
minden éjjel fiút szül benned a sötét félelem
de valami szeretet-gyertyaláng mégis ott ég benned
nem díszített fenyő nem terített asztal
nem nagy ajándék s mi pénzből tellett
csak kicsi gyertyaláng mi ott él benned
te tennéd a jót de nehéz azt tenned
ember embert arra nem taníthat
nem harang zúgása nem templomi ének
nem fényárban úszó pompa és szentek
csak csendes imádság mit csak szíved rejthet
nem díszített fenyő nem terített asztal
nem nagy ajándék s mi pénzből tellett
csak kicsi gyertyaláng mi ott él benned

Kajuk Gyula
Ködben

lassan hömpölyög a pára
hullámai közt én is eltűnök
akár a Láthatatlan Ember
ahogyan mélán itt ülök
s puha vattaként körülvesz
mindentől elválaszt a köd
múltam és jövőm már lezárva
nem érdekel más csak köldököd
elmerülve végtelen jelenben
varázssos közönyben és a csendben

melyet csupán Vízkeresztig
 tart egy gyenge cérnaszál.

Jóna Dávid
Balassi, avagy slam poetry Susanne kegyeiért!

Balassi Bálint egy haverjával Bécsben bulizott - még 1589-ben -, és a menő dumájukkal felszedték a környéken elég jó nőnek számító Susanne nevű csajt. Ahogy Bálint - még a reneszánsz magyar irodalom alapkövetétele előtt - írja szerelmimben gyakran hoz énnékem hasznot Venus, mert szolgálatom esik kedve szerint... Biz'a olyan verses lamentációt kanyarít Bálint, hogy Susanne menten megengedővé, befogadóvá vált, s a szépséges csupor gazdagon nyílt az alkalmazott művészet hatására. Persze a vers, nem először hámozza a fehérsépet, biztos is, hogy imígyen kedvez a Teremtő az egyébként nem túl könnyű földi küzdelmekhez. Susanne pedig "fejér liliommal ha rózsát fogsz eszve", szépségét dönti Bálintra és a pikantériára nyitott haverjára, annak reményével, hogy majd valamelyik "verőfént akar fogni bolondul kezében, s boldogulásuk hitével "házat rak sík jégen" - de ezt már csak én teszem hozzá, tudva tudván, amit Susanne nem: Bálint nyughatatlan lelkéhez nem passzol e képzelet. A helyi chatszoba, akkor főúri szalon szájára vette, megörökítette, de nem másért, mint azért: Susanne válogatósabb volt a kelleténél, s a sok kikoszarzás bedurcálta a tekintetes urakat, frusztrációra pedig nem volt még akkoriban lélekgyógyászat, Csernus doktor, csak a hímzéses és paszományos csevegés, fotórealisztikus kibeszélő show. Az utókornak meg abban lehetett bízni, hogy Bálint tévelygéseit mondjuk egy trash-médián felnőtt biztiro-blogger, aki persze nem a neoplatonikus szerelemfilozófiából doktorált, bekóstolja, és úgy írja meg, hogy azt a tablet-simogató generáció is értse, netán megismerje a trubadúr költészet első évadának győztesét. Kell egy ilyen csillag-együttállás a továbbéléshez, sőt a feltámasztáshoz, hiszen a közoktatás módszeresen kigyomlálja az ifjonti érdeklődést és Balassival együtt dögunalomba fullasztja azt. Bálint, te nőcsábász. Slam poetry Susanne kegyeiért - ez mennyire jó már!

Szegő Judit
Szólnék hozzád

Szólnék hozzád te kedves!
Kint most hideg szél füttyül.
Kiürült a lelkem is.
Itt maradtam egyedül.

Nem értem én magam sem,
Miért érzek még vágyat?
Mégfagyaszt a tél jege.
Hogy szaladjak utánad?

Szeicz János
Emlékkergető

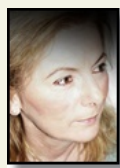
Egy téli est, kis unalom,
forró tea, benne kis rum,
rég levél, fotóalbum,
sok szép emlék.

emlékgeddel én is megszűnök

Bodó Csiba Gizella
Tanulni fáktól

Bezártam magamat magamba,
termésem lábamhoz hullott,
mint tölgynek a kalapját
vesztett makkja.
Magamban álltam,
mint a kígyótörzsű fák,
kicsiny kinövése ez erdei hadnak,
s csak arra vágytam: valakinek
még egyszer oxigént adjak.

Kovács Gabriella
Talán vers, talán nem...

Talán egyszer, talán máskor,
Talán itt, vagy talán máshol,
Talán mennék, tán maradnék,
Talán mindent itt is hagynék.
Talán félnék, talán bátran
Kóborolnék a világban.
Talán hazahúzna vágyam,
Talán itt maradnék bátran.
Talán fáj majd, talán sírok,
Talán "talánverset" írok.
Talán küzdök, amíg bírok,
Talán múltat visszasirok.
Talán jövőt építenék,
Ami most van, abból elég!
Bizonytalan, kusza világ,
Egymásban keresünk hibát,
Talán egyszer, talán végre,
Úgy, hogy mindenki megértse,
Együtt mondjuk ki, hogy vége.

Köves József
Korhelyleves szonett

Szilveszter után kissé másnaposan
- de még éjjel is kaptosság ellen -
ha fejembe szállt a szesz alaposan,
és szellőzni kell, hogy majd elfelejtsem

a kavart, amit a számos lé heves
ivása tett, s kell a kijózanodás,
legjobban segít a korhelyleves
káposztával, virslivel és csodás

füstölt hússokkal, jól befűszerezve,
(benne friss tejföl, így lesz hibátlan)
egy adag után új életre kelve,

új mulatásra ismét talpra álltam,
korhelyleves-adagom lenyelve
már teljes erőben, regeneráltan.

Hol van a nyár, az ifjúság,
régi álmok, egy kacagás,
kis randevú, álmodozás,
s a régi lány?

Röpke tavasz, akácvirág,
illatos út, ahol te vársz,
virágból font, fejedre szánt
kis koszorú.

Váratlan jött a szerelem,
egy forró csók, s fogom kezéd,
már nem erény a türelem
szerelmesen.

Egy kedves arc, egy égő száj,
egy suttogás, hangja oly lágy,
csendes mosoly, kis biztatás
és ölelés.

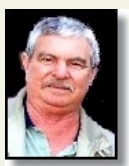
Milyen jó így merengeni,
arra, mi volt, emlékezni,
s azt, ami szép, versbe szedni
téli estén.

Bokros Márta
Meglepő

Ömlik, szakad, zuhog, csépel,
tángál, kalapál, zakatol, ver.
Mindig örömmel tölt el
és igazi meglepetés, mivel
nem mossa el az emberi fajt.
Csak átnedvesíti a talajt.

Éppen csak megitat
növényt, embert és állatot.
Még egy kis hitelt ad,
egy kicsit még húzhatod,
a következő vízözön
még nincs a küszöbödön.

Ricza István
Kandallód tüze mellett

Egyre papolsz emberszeretetéről,
és hogy a jótett mennyit is ér?
Most adakoztál, épp te veted föl,
hátha a partner szembedicsér.

Koldus előtt majd szétveti melled:
"Én tele jó szándékkal adok..."
Mondd csak, a kandallód tüze mellett
ültek-e már hajléktalanok?

Debreczeny György
vizes rongy a lefolyóban

Uitz Béla: Ólvasó nő.

Verasztó Antal
A fától falig erdőben

A döntött fák emlékére

Négyéves voltam, amikor apámmal fát ültettünk a kertünkben,
körtefát. Mikor befejeztük a munkát, megkérdeztem édesapámat,
mikor ültetünk a körtefa mellé mesefát is? Apám azt válaszolta,
hiszen ez a fa is tud majd mesélni neked, ha közel engedted
magadhoz.

Megtudhatod róla, hogy a gyökerei a mai naptól kezdve lesben
állnak, hogy az éltető nedvességet magukba szívhassák és tovább
tudják szállítani egyre magasabbra, hogy apró levelek
születhessenek a gyenge ágakon.

Ez a fa évekig tud majd mesélni neked, egészen addig, míg az
első körtét meg nem mutatja, s a legelső a kezdedbe nem adja
ajándékul. Ettől kezdve már barátokká váltok, neked kell óvnod,
védened.

Tovább>>>

Pethes Mária
Örökkön örökké

túléltek bennünket a napszakok mint
egy szép álom szelíd mozdulatai,
vagy ahogyan magzat moccan a méhben.

fényedtől megriadt és tovafutott az éj.
de amikor elmentél, letérdepeltek a falak
és minden ajtó a tegnapi záródott.

ne nézz vissza, nélküled olyan siralmas
a táj. másképpen múlik az idő. egy

rlés Bukowski nyomán

ia tudsz valamit és mégsem
ek megfelelően cselekszel
or sötét padlások meg zezzugos
folyosók nyílnak az agyadban
amelyeken kedvedre botorkálhatsz

hacsak meg nem halsz
kefélés közben
mert akkor ezentúl
mindenkinek tartózkodni kell
a kefélestől az őrijintézetben

pedig többnyire vérből
meg csontból meg fájdalomból
vagyunk ha még egyáltalán vagyunk
és ha ennek megfelelően cselekszel
sikoltozni fogsz egy szép napon

egy szép napon majd azt kiabálsz
a tébolyda padlásán
hogya a költészet pedig csupán
vizes rongy a lefolyóban
mielőtt a hurokba dugnád fejedet

Nyakó Attila
Pókeposz

Egy métróvezető látomásai

A morc novemberi szél egy pókpárt,
Ki a gyorsforgalmi hídján lófrált
Kéz a kézben, öö... láb a lábban,
Mint szerelmesek általában,

Felkapott, s besöpört a mély lyukba,
(Pókeposz-poszt lesz majd fészbukra!)
Fújt ő rá, hogy épp álmokat szőnek,
Ám a pihe-puha programszőnyeg

A jó öreg FH jelző alatt
Védőhálót font, hát épen maradt
Szerencsére e két kis kamasz pók,
Szerelvény jött, a térköz szabad volt,

Mégsem gázolta őket halálra,
Időben az alagút falára
Máasztak, hol ujjongva fogadták,
S pacsiztak velük a poratkák...

(Így utólag már elárulhatom,
Lett volna itt egy olyan versszakom,
Hogy úrszelvény, meg vészfékút-távolság,
De hátha laikusok is olvassák...)

Közben teltek-múltak a menetren-
di napok, s az optikák töretlen
Összhangban követték a módit,
Pókiáink rájöttek, hogy jó itt!

Egy karcsú csápos kút csapja mellett
Frankón berendezkedtek, s nem kellett
Fürdőszoba miatt sem parázni,
Mert a szigetelésnél parányi

boldog pillanat köré épül a világ.

s ez a pillanat tovább tart mint a halál,
mert lényed most is betölti a szobát,
a napszakokat. őriznek az eljövendő

évek, amiken mint a Tó betonszegélyén
a megvadult hullámok, örökkön
örökké átzuhogsz.

Thamássy Nagy Géza
MÍG INTESZ

Mintha nem is néznél,
oly fénytelen a szemed.
Amit szólok, átszáll feletted
s nem követed.

Pedig tudom, hogy
meghallasz engem belül
és érzem, hogy valahol
kicsit még szeretsz.

Nem szűnök beszélni,
ébre tartom lényed -
magamban legalább,
míg nem intesz,
hogya vége.

Vercsek Györgyi
Ölelés

Nálunk nem volt „divat” az ölelés,
de a tisztelet annál inkább.
Nálunk nem hangzott el sűrűn a
„jaj, de nagyon szeretlek...”
de talán ismerték az érzéseimet...
...talán...

Sokáig nem öleltem, nem kérdeztem,
nem öleltek nem kérdeztek.
Most, hogy jó pár évtized eltelt,
vágyom a pótlásra, a pótlékra,
hogya kérdezzem,
hogya érdeklődjön,
hogya öleljen végre valaki
és én viszont ölelhessek.
Nem vagyok követelőző,
nem vagyok önző,
csak közben túlnőttem
a saját szeretetlenségemen.

Kő-Szabó Imre
Egy találkozás képei

Temesi Feri ott állt az alujáróban a Blahán. Csak úgy állt,
nézelődött. Egy éve jött Pestre, mert vidéken megállt az élet.
Huszonegy évesen csak lődörgött otthon. Még jó, hogy a fater
nem szólt, olyan erélyesen, csináljon már valamit. Az öreg maszek

Folytonossági hiány leledzett,
Jó magyar szokásként - eresztett...
Ám ettől lett az új kező csodás,
Napi pancsika, csáprágómosás,

Teljes összkomfort, sőt, ami lényeg,
A szomszéd jelzőn villódzó fények,
Alélt szünyogok, girhes muslincák,
Fásult legyek tömegét vonzották

Jobb lét reményét követve, az útjuk
A konyhán át vitt, többit, ugye tudjuk...
Főfogássá, vagy szóttessé váltak,
Hőseinkre be szép idők jártak!

Mindenük megvolt, életük mesés
Mederben csordogált, családtervezés
Lett az új céljuk, és hát ez is eljött,
Egy reggel a lányka tizenhatszemközt

Rebegte el, hogy tojásai lesznek...
S ezen a ponton durván jeleztek
A cukiságmérők a fejembe`
Eddig és ne tovább! - fejezd be!

Tiszai P. Imre
Játszó-tér

Szétrongyolt életed foszlányait félted,
és nem érted, hogy ez az átkozott idő
miért rohan ilyen pokolian veled,
megpihennél néha - fogytán az erő.

Benned élnek és emlékeznek eltűnt-rád,
fáj, rózsaszirmokból vetsz puha ágyakat,
elmúlt-szerelem mind, ölelések árnyékát
húzod magadra, játszó-tér-léted zártad.

Holt lelkek lépkednek az idők fölött,
üres szemgödrök bámulnak délibábot.
Pihenő hinta, szél fut a láncok között,
üres a mászóka, szétdobált játékok.

volt. Lakatos és bádogos szakmát űzte. Néha megkérte fiát,
segítsen neki. Ez legtöbbször, akkor fordult elő, amikor egy új ház
bádogos munkáit végezte. Ilyenkor cipekedtek, vitték az
előgyártott ereszcatornákat, meg a bádóg lemezeket, szigeteléshez.
Aztán adott neki zsebpénzt a segítségért pár ezret, de ez változó
volt. Temesi Feri, ez a szőke, nyúlánk srác ettől ockodott. Nem
tartotta tisztességesnek, hogy az apja kifizeti, mint egy
segédmunkást. Mivel nem volt jövedelme, elfogadta, de mindig
szégyellte magát. – Majd lesz nekem is keresetem! – mondta
ilyenkor, csak úgy halkán, de a pénzt zsebre tette. Aztán azon
gondolkodott, mit kellene tenni, hogy ez valóra is váljon.
Szombatonként a presszóban tanyázott, ott beszélgetett a
haverokkal, meg azokkal a nagymenő srácokkal, akik vették a
bátorságot és Pestre utaztak és hétvégére szaladtak csak haza, hogy
egyeneek egy jót anyuka ^{Tovább>>>} ~~főztől~~

Soós József
ITT ÉLEK

VALAMI BAJ VAN -

velem és a vi-
lággal. Vagy csak velem? Vagy
csak a világgal?

ITT ÉLEK-

egy kertbe befa-
lazva. Oroszlánszájam
is csak tátika.

RÉSZLETEK LABIRINTUSÁBAN -

szaladgálunk iz-
gatottan, mint rovarok
a lámpafényben.

NEM MENTHET FEL -

már semmi! Voltak
kiáltók köztünk, s nem fi-
gyelt rájuk senki.

Ferenczfi János

Determináltan élni

Bosszantó az idősök bölcsessége. Arra hivatkozni, hogy a megélt évtizedek tapasztalata alapján valaki meg tudja ítélni azt, ami még soha nem volt, igazán öntelt álláspont. Mivel mindig kételkedtem ennek a hivatkozási alapnak a hitelében, nehezen hivatkozom arra, hogy magam is különféle korokat és rendszereket éltem már meg. De, valóban, a múlt tapasztalataiból szűrök le következtetéseket a mostra és a jövőre nézve, noha ami most van, azt magam is először élem át. Kételkedem tehát.

Néhány esetben pedig örömet jelent majd, ha kiderül, hogy nincs egészen igazam.

Mert borúlátó vagyok. Az, amit prognosztizálok, súlyos és sötét közeljövő.

Magyarországon elmaradt a múlt őszinte feltárása. Az egymást váltó kormányok az iratanyagok és bizonyítékok más-más részének a megsemmisítésében voltak érdekeltek. Kötve hiszem, hogy e tekintetben akadályokba ütköztek volna. A múltunk tehát sötét kút marad, amiből folyton árad a bűz és a fertő.

Az senkit sem lep meg, hogy a volt nyilasból kommunista lett, a volt kommunistából nemzeti konzervatív, az ateistából keresztény. Senkit sem lep meg, hogy a köpönyegeg forgatása közben semmi lényeges nem változott. Volt és van egy közeg, emberek egy meghatározható rétege, akik ismerik egymást, akik „kéz kezet mos” alapon mindig megkaparintják a húsos fazekakat és a kassza kulcsát. Elvtárs, vagy polgár. Tanácselnök, vagy polgármester, párttitkár, vagy kormánybiztos. Az biztos, hogy odaszólnak, és a dolgok el vannak intézve.

Ez mérgezi a társadalmat. Ez torzítja a gazdaságot. Ez erőlteti el a kultúrát. Ez a tehetségtelenek uralma! A másodrendűek hatalma! Mert nem az kapja a megbízást, aki a legjobb, hanem az, akinek a legerősebb hátszele van. Nem az lesz egy közösség vezetője, aki a legjobban szolgálná azt, hanem, aki a legerőszakosabb. Nem annak lesz karrierje, aki a legjobb szakember, hanem az, aki megfelelő szolgálatokat tesz. Nem azt ismerik el a kultúra tényezőjeként, aki gazdagítja a kultúrát, hanem azt, aki lojális a hatalomhoz. Bármely hatalomhoz: nyilashoz, kommunistához, diktatórikushoz. Mindig az aktuálishoz. A jó káder mindig, minden körülmények között jó káder volt, mindig is az lesz, mert nem is tud más lenni. A hite, az erkölce, a világnézete mindig az elvártnak megfelelő. Sőt, túlteljesíti azt, amit várnak tőle. A lakájok királykodnak, a talpnyalók uralkodnak. Az igazakat megvetik.

Mi az mégis, ami kohézióban tartja a tarthatatlant?

Az ember társas lény. A személyiségének integritása nagyban függ az identitásaitól. Így tehát mind pozitív visszajelzést, elfogadást, befogadást keresünk. Ez az a készlet, ami együttműködővé és behódolóvá teszi az embert. Ez az, ami miatt elfogadjuk, hogy mások hatalommal bírnak fölöttünk. Így az ember irányítható. Ezért szervezhető. Ezért van szülői tekintély, ezért van főnök, csapatkapitány, bandavezér, celeb, és ezért van Isten is. Biztonságérzetet ad az, hogy az általunk át nem látott kérdésekben más dönt, más irányít. Ezért cselekszünk konkrét utasításra, és ezért élünk elvont elvárások szerint.

Meg akarunk felelni. A közösség, a társadalom jónak tekinti a törekvést, hogy megfelelj. Jónak tartják azt az embert, aki megfelel. Általában az az ember is jónak tartja magát, aki az elvárásoknak megfelelően cselekszik, nyilatkozik és vélekedik. Mert nem csak a tetteinket, de a hitünket és a véleményünket is kontroll alatt tartja az az akarat, amelynek alávetettjei vagyunk. Az ugyanis

mindegy, hogy önként vetettük-e alá magunkat, vagy belekényszerültünk az alávetettségbe. Végso soron az válik erkölccsé, amit a hatalom követel. Ezért van Stockholm szindróma. Ezért lehetséges, hogy a foglyok, még a halálraítéltek is képesek lázadás nélkül élni. Vagy, nem képesek lázadni.

A hatalom elvárását így nem a hatalom maga kényszeríti ki, hanem a hatalom alatt álló közösség egésze. Az ilyen közösség kiközösíti azt, aki az elvárásoknak nem akar megfelelni. A higgadt szülők feszült viszonyban vannak a lázadó ifjakkal, mert az ifjak még nem törtek be kellően. Még megkérdőjeleznek dolgokat. Még más világot szeretnének. De, idővel a legtöbbjük beleszűrki a masszába, és úgy éli az életét, ahogy elvárják tőle.

Az emberi közösségeknek a demokrácia ad arra lehetőséget, hogy megválasszák saját vezetőiket. Így, a közösség minden tagja felteheti önmagának a kérdést, hogy melyik vezető képvisel valóban jó szándékokat. Alkalom lenne ez arra, hogy ne csak elfogadjuk, hanem alakítsuk is a sorsunkat. Azonban, akik hatalmaskodni akarnak a többiek fölött, az épp az emberek jóra törekvését fordítja ellenük. Pozíciójukkal, erejükkel, hatalmukkal hitelesítik, mikor megmondják neked, hogy mi a jó. Sokaságot mutatnak fel, akik hiszik, hogy az a jó, amit ők mondanak. Így erkölcsileg tévesnek érződ majd, ha nem értesz egyet.

Az értelmiségiek, és közöttük külön is a művészek azok, akiknek ezen át kellene látniuk, és ki kellene állniuk az igazságért akkor is, ha kevesen merik hinni és kimondani. De, a művész is ember, aki szeretné, ha őt jó embernek tartanák. Szeretne számítani abban, amit léte lényegének tekint.

Így tehát, sok jó ember volt az elvárások szerint jó azokban a korokban, amelyekben élt. Azok alatt a hatalmak alatt, melyek uralkodtak életük során. Így lehet az, hogy diktátorokat, embertelen és elnyomó rendszereket is kiszolgálják jó emberek. Ezért mondják, hogy ők csak parancsra tettek. Ezért relativizálják a megélt múlt szörnyűségeit. Hiszen, ha teljes egészében elismernék annak a rettenetes voltát, úgy önmagukat is el kellene ítélniük.

Azt, hogy ki milyen emberi értékeket követ, nem szabhatom meg senkinek. A mi földrésziünkön a történelmi vallások és a humanizmus alkotják az általánosan elfogadott erkölcsi alapokat. S ha azt mondjuk, hogy az erkölcsi jó az, hogy ne tégy rosszat mással, azzal szinte mindenki egyetértésére számíthatunk.

De nem rossz-e a kontraszelektió? Nem rossz-e az, hogy egyeseket félretesznek, mert a gonosz hatalom nem kedveli őket? S nem rossz-e, hogy a jó életkilátások, és a sikeres pálya lehetősége csak azoknak jut, akiket a hatalom arra kiválaszt? Nem rossz-e a hatalom szempontjából jónak lenni, ha az a hatalom rossz?

És jó volt-e a kádári diktatúra hatalma? És jó-e a mai kor hatalma? tarthatja-e magát jó embernek az, aki jónak számít egyik, vagy másik kontraszelektív módon működő hatalom elvárásai szerint? És jó ember az, aki akkor is, azóta is és most is jó embernek számít a hatalom szempontjából? Jó ember az, aki kártékony gaztevők elvárásai szerint él és szól? Lehet-e így jó ember egy művész, aki mások ízlését, gondolatait, értékrendjét is formálja az által, amit tesz művészként, s az által is, amit csak emberként, elismert emberként tesz? Az lenne a társadalom számára kínálandó példa, hogy gyáván, vagy számítóan, vagy naivan kollaborálva szolgáljanak ki minden hatalmat, bármilyen aljas is az? Mivel volnánk akkor jobbak, mint Hitler, vagy Sztálin udvari nyaloncai?

A neveltetés által belénk kódolt elvárás, sokak önkéntelen elvárása önmagukkal szemben az, hogy feleljünk meg. Hogy engedelmes és készséges alattvalók legyünk. Ez tartja meg a társadalom kohézióját. De ez teszi kiszolgáltatottá is a zsarnokoknak.

Azok, akik hatással vannak mások gondolkodására, cselekedeteire és értékítéletére, nem tehetik meg, hogy csupán a mindenkorai hatalom elvárásai szerint legyenek jók. A tudós, a tanító, a pap, a művész, és általában, minden értelmiségi mély, emberi kötelessége az, hogy rossz legyen annak a hatalomnak az elvárásaival szemben, amely rossz dolgokat tesz az emberekkel. Nem gazembernek kell lennie, hanem olyan jót kell képviselnie, amely jó lázadás a gonosz hatalommal szemben. Az erkölcs, amit Isten, vagy az emberi öntudat a szív hústábláira írt, erre determinál. Csak az méltó arra, hogy másoknak példa legyen, aki ezt a törvényt követi.

Ez nehéz út. A szél szembe fúj, ha ezt az utat járod. Odaszólnak, hogy akadályt gördítsenek eléd. Nem kapsz díjakat, elismerést, lehetőségeket. Ahol lehet, ellened szólnak, megbélyegeznek, kiközösítenek, rágalmaznak és nevetségessé tesznek. Nem közvetlenül a hatalom teszi ezt, hanem azok az emberek, akik a hatalom szerint jók akarnak lenni. Gyűlölnék majd, mint a pestisest. Örülni fognak a gondjaidnak, a kudarcaidnak, a szenvedéseidnek. Ők abban látják igazolva vélt jóságukat, hogy te nyomorultul jársz.

Most ismét olyan korban élünk, amikor dönteni kell. Íme, két lehetőséget tártam eléd. Lehetsz jó így is, és úgy is. A kettő kizárja egymást. Választhatod a könnyebb utat. S választhatod a nehezebb, de emberibb, méltóbb, valóban jó utat. Ez utóbbiba behalsz. Az előbbi szerint pedig csak látszólag éltél.

Ez tehát a döntés. Erre determinált a kor. Valamelyiket választanod kell. Én pedig a bátrak, a tiszták választását ajánlom, mert nem is ajánlhatok mást.

A költő kevésbé ismert verseiből válogattunk.

ADY ENDRE

VÁRNAK REÁNK DÉLEN

Sikongnak a meleg szelek
Messze Délen, messze Délen,
Várnak reánk, várnak reánk
Valahol egy tengerszélien.

Ott hallgattuk valamikor
Lármáját nagy, kék vizeknek.
Nem hallunk mi, nem hallunk mi
Soha szebbet, soha szebbet.

Bárka áll a kék vizen most,
Útra indul talán már ma,
Ha lekésünk, ha lekésünk,
Sohse tér meg az a bárka.

Sikongnak a meleg szelek.
Kék tengernek kék vízében
Üresen úszik a hajónk
Messze Délen, messze Délen.

ELILLANT ÉVEK SZŐLŐHEGYÉN

Tört ülök az elillant évek
Szőlőhegyén s vidáman buggyan
Torkomon a szüreti ének.

Ónos, csapó esőben ázom
S vörös-kék szőlőlevelekkel
Hajló fejem megkoronázom.

Nézem a tépett venyigéket,
Hajtogatom részeg korsómat
S lassan, göggel magasra lépek.

A csúcson majd talán megállok,
Földhöz vágom a boros-korsót
S vidám jóéjszakát kívánok.

BESZÉLGETÉS EGY SZEKFŰVEL

Ha a magyar Helikon adta,
Hervatag a hitünk s a szekfünk.

A LELKEK TEMETŐJE

E föld a lelkek temetője,
Ciprusos, árva temetője,
Sok vér ömlött itt valaha
S maggyilkos méreg lett belőle.

Itt azok éltek, kik nem éltek,
A legkülömbek sohse éltek,
Itt meddő a nagy gerjedés
S százszor boldogok a vetéltek.

Ez a szomorú magyar róna,
Halálszagú, bús magyar róna,
Hány megölt lélek sikoltott
Bús átkot az egekig róla.

Óh, boldogok itt, kik nem éltek,
A legkülömbek sohse éltek,
Itt meddő a nagy gerjedés
S százszor boldogok a vetéltek.

A RÉG-HALOTTAK PUSZTÁJÁN

Napverte pusztán, lila ég alatt
Lángol a vörhenyes homok.
Egy óriás, tüzes kemence
A puszta. És én loholok.
És én loholok, loholok.

Forró haragját egyre ontja rám
Piros, dagadt arccal a nap.
Perzselt lábam agyამამig lüktet,
Megállnék. »Siess. Nem szabad,
Siess. Nem szabad, nem szabad.«

Ez a puszta: a rég-halottaké
S készek a hús ravatalok.
Jaj annak, jaj, aki megtudja,
Hogy halott. Hogy már rég halott.
Hogy már rég halott, rég halott.
S vidám jóéjszakát kívánok.

PÁRIS, AZ ÉN BAKONYOM

Azért bánatba sohse essünk.
Kicsi virág, szegény virág,
Úgyis eldoblak, beszélgessünk.

Te tudod, hogy én adtam többet.
Fenének kellett, amit adtak
És az se, amit megtagadtak.
Kicsi virág, szegény virág,
Hagyjatok meg úrnak, Magamnak.

Magyar gomb-lyuk virággal is bús,
Rád mégis sokak foga vásott.
Mély, nagy szemem megbabonázott.
Kicsi virág, szegény virág,
Irigyelnek a zabolások.

Míg nem jöttem, koldusok voltak,
Még sírni sem sírhattak szépen.
Én siratom magam s a népem,
Kicsi virág, szegény virág,
De ha megunom, általlépek.

Sok keresnivalóm itt úgy sincs,
Az ő Lomnicukon már ültem,
Tátrát és Karsztot átröpültem.
Kicsi virág, szegény virág,
Te tudod, hogy nem lelkesültem.

Én magamért vagyok s magamnak.
Akkor is, hogyha nótát mondok
S elpusztítanak rímek és gondok.
Kicsi virág, szegény virág,
Mért irigyelnek a bolondok?

Drága tudás az én tudásom
S egy szekfü is sok a magyarnak.
Irigy buták űznek, zavarnak.
Kicsi virág, szegény virág,
Hiszen eldoblak. Mit akarnak?

NEM SZÁNATOM MAGAM

Bécsér Jánosnak küldöm.

Szánatni így-úgy nem hagyom magam.

Élnem kellett: nos, én nagyon éltem
Az Isten és Ördög szent nevében,
De arcom mégsem piríthatta el
Bűnös és nagy kisemberi szégyen,
Mert az életem nem volt, mi halaszt.

Mert az életem nem volt hasztalan.

Buzgó vizén szent virágok nőttek
S mindig jutott egy-kettő a Nőnek,
De jutott tán még jobb helyekre is:
Jutott sok-sok semmirekelőnek
S be jó, hogy magam mégse szánatom.

Szánatni így-úgy nem hagyom magam.

ÖRÖKKÖN ÍGY VOLT

Ez Időből maradjon meg az:
Mégis voltunk itt némi jobbak,
Kiket népünknek bűneiért
Nemes túsokként ostoroztak

Megállok lihegve: Páris, Páris,
Ember-sűrűs, gigászi vadon.
Pandur-hada a szájas Dunának
Vághat utánam:
Vár a Szajna s elrejt a Bakony.

Nagy az én bűnöm: a lelkelem.
Bűnöm, hogy messzelátok és merek.
Hítségő vagyok Álmos fájából
S máglyára vinne
Egy Irán-szagú, szittyá sereg.

Jöhetnek: Páris szívéen fekszem,
Rejtve, kábultan és szabadon.
Hunnia új szegénylegényét
Őrzi nevetve
S beszórja virággal a Bakony.

Itt halok meg, nem a Dunánál.
Szemem nem zárják le csúf kezek.
Hív majd a Szajna s egy csöndes éjen
Valami nagy-nagy,
Bús semmiségbe beleveszek.

Vihar sikonghat, haraszt zörrenhet,
Tisza kiönthet magyar síkon:
Engem borít erdők erdője
S halottan is rejt
Hú ~~Bakony-erdőm~~ naov Párisom.

AZ ÓPERENCIÁS TENGEREN

Pucér mellemet vágyom betakarni
Felhőkkel mint az őszi, csöndes Ég,
Ne táncoljon tovább az Élet rajta:
Most már hadd jöjjenek a mesék.

Száz méter lenne borotvált szakálam,
Öreg az ajkam, fogam is hibás:
Olyan kicsi tenger lett a szívemből
S olyan nagy az Óperenciás.

Hát megpróbálom magam befelhőzni,
Szólni magamról unott a dolog,
Gyűl és dohog őszi mese és felhő,
Burkolt mellemre rágomolyog.

Volt egyszer, sokszor, volt talán ezerszer,
Hét mérföldes csizmájú hős, derék
Királyfi, ki szabad mellel elindult
És, himm-hámm, elnyelték a mesék.

Nemtelen, kínzó végzetek.

Gyötrött a Ma, mint rút, testi kór
Vagy szöges hordó, amely büntet
S milliók buta révülete
Milliókért vérez bennünket
Gurulón és ártatlanul.

A mi epokhás, szegény szivünk
Vérével, óh, csak csoda esnék,
Fűthetőik majd javult unokák
Égnivágyó és erős testét,
Új, szent Januáriusok.

Addig pedig várja végzetét
A megrugdalt Ma silány népe
S minden rámért, dühödt fájdalom
Mi bolond életünket érje:
Örökkön így volt s így leszen.

ALSZIK A MAGYAR

Most alszik a magyar a magyarban.
Minden nációnak van terve.
A magyar azt mondja, ha tönkrejut:
Így akartam.

Élet-e ez? lássuk meg végre egyszer:
Egyszerűen magyarnak lenni,
Pláne ilyen tagadott, tiltott, érzett
Szerelemmel?

Nagy dolgok folynak, fújnak, keserednek,
De - holott láttam egyet és mást -
Nem láttam még fajtám rosszaságait
Kerekebben.

Minden fajtát szeretek s áldva áldok,
De ha fölébresztik a magyart,
Ha bennem is ébresztik a bestiát:
Ütök és vágok.

Éjnimádó

III.

Hullj, hullj az asztalomra,
Nyárnak hulló virága,
Vadgesztenyék virága...
Ott a bokroknak alján
Csiklandott lány kacajja,
Párzó, bujálkodó vágy
Gyalázza meg az estét,
Az édes nyári estét...
Majd lesz est még sötétebb,
Lehull a nyár virága,
A gesztenyék virága.
Köd fekszi meg a bokrot,
Hideg lesz majd az este
S elmúlnak a szerelmek...
Hullj, hullj az asztalomra:
Szeretem a virágot,
Az elmuló virágot.
Ilyen szép nyári estén
Nagy oktöndin kiporzik
S lehull az asztalomra...
Az a ficánkoló lány,
Ott a bokroknak alján
Fázódva jár a ködbe',

INTÉS AZ ŐRZŐKHÖZ

Őrzők, vigyázzatok a strázsán,
Csillag-szórók az éjszakák
Szent-János-bogarak a kertben,
Emlékek elmúlt nyarakon,
Flórenc nyarán s összekeverten
Bucsúztató őszi Lidónak
Emlékei a hajnali
Párás, dísz-kócos tánci termen,
Történt szépek, éltek és voltak,
Kik meg nem halhatnak soha,
Őrzött elevenek és holtak,
Szívek távoli mosolya,
Reátok néz, aggódva, árván,
Őrzők: vigyázzatok a strázsán.

Őrzők, vigyázzatok a strázsán,
Az Élet él és élni akar,
Nem azért adott annyi szépet,
Hogy átvádoljanak most rajta
Véres s ostoba fenéségek.
Oly szomorú embernek lenni
S szörnyűek az állat-hős igék
S a csillag-szóró éjszakák
Ma sem engedik feledtetni
Az ember Szépbé-szótt hitét
S akik még vagytok, őrzőn, árván,
Őrzők: vigyázzatok a strázsán.

SORSUNK

Van az életben egy-egy pillanat,
Erősnek hisszük szerfelett magunkat.
Lelkünk repül, száll, magával ragad,
Bús aggodalmak mindhiába húznak.
Csalóka álmok léghajóján
A vihar szépen fellegekbe tüntet,
Míg lenn a földön kárörvendő,
Gúnyos kacajjal röhögnek bennünket.

Van az életben egy-egy pillanat,
Hogy nem várunk már semmit a világtól,
Leroskadunk bánat terhe alatt,
Szivünk mindenkit megátkozva vádol.
Míg porba hullva megsiratjuk,
Mi porba döntött - sok keserű álmunk,
Nincs egy szem, amely könnyet ejtsen,
Míg testet öltött fájdalommá válunk.

*

Ez a mi sorsunk, mindörökre ez,
Szivünk a vágyak tengerén evez,
Hajónkat szélvész, vihar összetépi,
De egy zord erő küzdelemre készíti.
Bolyongunk, égünk, lelkesedve, vágyva,

Ha jön sötétebb este
S elmúlnak a szerelmek...
Nem hull majd asztalomra
Vadgesztenyék virága
S az őszi csendes estén
Én maradok meg itt csak...
Begázolok a ködbe,
A sötét, lomha ködbe,
Átgázolom a bokrot,
A száraz, árva bokrot
S bekiáltom a csöndbe,
Az édes, szörnyű csöndbe:
Elmultak a virágok,
Elmultak a leányok:
Én itt vagyok, maradtam
És úr vagyok a csöndben.

ÚJ VIZEKEN JÁROK

Ne félj, hajóm, rajtad a Holnap hőse,
Röhögjenek a részeg evezősre.
Röpülj, hajóm,
Ne félj, hajóm: rajtad a Holnap hőse.

Szállani, szállani, szállani egyre,
Új, új Vizekre, nagy szűzi Vizekre,
Röpülj, hajóm,
Szállani, szállani, szállani egyre.

Új horizonok libegnek elébed,
Minden percben új, félelmes az Élet,
Röpülj, hajóm,
Új horizonok libegnek elébed.

Nem kellene a megálmodott álmok,
Új kínok, titkok, vágyak vizén járok,
Röpülj, hajóm,
Nem kellene a megálmodott álmok.

Én nem leszek a szürkék hegedőse,
Hajtson szentlélek vagy a korcsma gőze:
Röpülj, hajóm,
Én nem leszek a szürkék hegedőse.

Nincs egy reményünk, mely valóra válna,
Míg sírba visz az önvád néma átka.

A PATYOLAT ÜZENETE

Meghurcolt a Vér, ez a Pokolba
Bomolva, romolva
Vágtató, tüzes fogat
S most lenget utánam jelt
A Patyolat.
Most, most szeretnék lenni bátran
Élet-tagadó, szűz, makulátlan,
Vágytalan és tiszta.

Most, mikor már nem térhetek vissza,
Átkozom gerjedelmem,
Az elsőt, amely vágyat adott,
Az első, szennyes gondolatot.
Szerelmem,
Ki olyan hamar ébredt,
Óh, emlékek, emlékek,
Csak egy kicsit ne bántanátok.

Minden volt dolgom egy-egy átok,
Szégyen:
Boldog, ki Isten kegyelmében
Fehérré aszatja magát.
Tíz-husz, szent bőjtű, kámzsás barát
Szép árnyéka táncol körül:
Be boldog, aki nem örül:
Jaj, be piszkos ruha az Élet
S a Vér be nyomorult, be ronda.

Harmincnégy esztendő, vén koromba,
Mindenek túlján,
Undorodván s szépen butulván,
De, jaj, mégis tudván sokat,
Sírva nézem, hogy kendőt lenget
Késetten az én bűnös lelkem
S egyetlen, igazi szerelmem:
A Patyolat.